

muneskat, som her tilsigtes, særlig det Afsnit af Loven, der vedrører Beskatningen til Erhvervskommunen. Dertil kom under Arbejdet i Fjor Hensynet til den nye Statskattelov, om hvilken Regeringen havde forelagt Forslag, og som skulde gennemføres i sidste Samling. Det vilde jo have været højst urigtigt og højst uheldigt, om man havde vedtaget Lovforslaget om den kommunale Beskatning i den af Regeringen i Fjor forelagte Skikkelse, thi saa havde man atter i Aar staaet overfor en Revision af denne, blot for at faa den bragt i fornøden Overensstemmelse med Loven om Formue- og Indkomstskat til Staten.

Det Lovforslag, som Regeringen nu har fremsat, om den personlige Kommuneskat bærer jo i høj Grad Præget af den Lov om Indkomst- og Formueskat, som blev vedtaget i Fjor; man kan næsten sige, at Halvdelen af Lovforslagets Paragraffer er præget af den forandrede Affattelse, som Loven om Formue- og Indkomstskat blev Genstand for, og som nu ogsaa meget rigtigt er overført i det kommunale Skattelovforslag. Det var ogsaa et af de Punkter, som man i Fjor fra vor Side hævdede maatte løses først, forinden man gik til Løsning af Sagen i forrige Sæson, men det var langt fra det eneste. Den Kommission, som blev nedsat den 10. Maj 1910, har jo endnu ikke endt sit Arbejde. Endskønt den, som jeg nævnedede, allerede for over to Aar siden har afgivet den første Del af sit Arbejde, er den anden Del af Arbejdet, nemlig Forslag til en anden Ejendomsbeskatning i Kommunerne, ikke kommet fra Kommissionen, vi staaar altsaa endnu paa samme Standpunkt overfor denne Del af Sagen. Regeringen ønsker den nu løst for den personlige Skats Vedkommende, endskønt vi kan vente at faa Forslag fra Regeringen om en anden Ejendomsbeskatning i Kommunerne enten senere i denne Samling eller maaske først næste Aar. Jeg finder det meget uheldigt, thi den personlige Skat og Ejendomsbeskatningen supplerer jo hinanden ved Udskrivningen af de fornødne Midler til Kommunerne's Styrelse. Det er derfor grumme uheldigt, at man først skal løse den ene Del af Spørgsmaalet og derefter den anden, thi medens man løser den første Del af Sagen, har man ikke Begreb om, hvorledes den anden Del af Forslaget vil komme til at se ud.

Med Undtagelse af de Ændringer, der er en Følge af Statsskatteloven, er der ikke foretaget mange Forandringer i Lovforslaget fra det Forslag, som Regeringen fremsatte i sidste Rigsdagssamling. Da jeg imidlertid var forhindret i at være til Stede ved Forhandlin-

gerne heri Fjor, vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger til enkelte af Paragrafferne. Jeg vil da først gøre opmærksom paa, at der i § 1, 4de Stykke, findes en Bestemmelse om, at en fraskilt Hustru og en Hustru, der til Stadighed lever adskilt fra sin Mand, beskattes, hvis hun opholder sig i en anden Kommune end Manden, men hvis hun opholder sig i samme Kommune som Manden, beskattes hun ikke. Jeg kan ikke rigtig se, at der er noget Princip i disse forskellige Bestemmelser. Enten maatte hun, da hun modtager Underholdsbidraget fra Manden, og han beskattes af denne Indtægt, være fri i begge Tilfælde, eller ogsaa burde hun beskattes i begge Tilfælde. Jeg kan ikke indse, at den Omstændighed, om hun opholder sig i samme Kommune som Manden, bør øve nogen Indflydelse, saaledes at der gælder forskellige Regler i de to nævnte Tilfælde.

I § 4 er der ligeledes et Par Bestemmelser, som ikke synes at være afvejet tilstrækkeligt overfor hinanden. Der staaer nemlig: „Den, der saaledes er ansat til at svare Skat, skal svare Bidrag for Tiden fra den Iste i den efter Tilflytningen følgende Maaned, dog i intet Tilfælde for en tidligere Tid end det Halvaar, i hvilket der er meddelt paagældende Underretning om den skete Skatteansættelse“. Men hvis der er en Person, man har forglemt at optage paa Ligningen, og det opdages langt senere i Skatteaaret, skal han betale fra Skatteaarets Begyndelse. Man vil derved kunne opnaa at se, at en, der er tilflyttet Kommunen i Marts Maaned, kan blive skattepligtig for hele Aaret, medens en, der er tilflyttet i April Maaned, hvis det først opdages efter Iste Oktober, kun bliver skattepligtig for det halve Aar.

Jeg vil dernæst ikke undlade atter at nævne Bestemmelserne i § 7. Jeg fremdrog disse under Forhandlingen her i Tinget for to Aar siden og nævnedede ogsaa den Gang, at jeg finder den Bestemmelse, at en Ejendomsbesidder, hvad enten han har Indtægt af sin Ejendom eller ej, dog skal svare Indkomstskat af den, ganske ubillig. Det er en ganske særegen og ulogisk Beskatning af den Kapital, der anbringes i Ejendommen, som paa denne Maade beskattes fremfor al anden Kapital, ligegyldigt, hvorledes denne anbringes. Bestemmelsen gaar jo ud paa, at han under alle Omstændigheder skal svare efter 4 pCt. af den i Ejendommen anbragte Kapital, og da Manden selvfølgelig bliver beskattet efter det fulde Udbytte, naar han har et større Udbytte end de 4 pCt., er det ganske ubilligt, at han i de Aar, Ejendommen giver ham en mindre Indtægt, saa at han